

12. Zbrka u Kosmosu

Probudi mene neka muzička sequenca iz tzv. Mobilnog. Pogledam na koje vreme sam bio namestio budilnik i vidim – 08:15. Na displayu je stajalo „5. Maj – u 09:00 kod zubara“.

„Dobro,“ pomislim – „imam vremena da se natenane obrijem i operem.

I kad ne hodam žurno stignem tamo za 20 minuta.”

Postavim mobilni na “opšte” i ustanem iz kreveta.

Tu se namah rasanim kao da me je neko bacio u bunar s hladnom vodom: Na displayu je sad stajalo, prvo velikim slovima, vreme (08:16), pa onda dan i datum:

“Ponedeljak, 5. Maj 2011. Zaprepaščenje!

“Kako bre peti maj, kad smo prekjuče uveče slavili kod Slavice i Mikija “Praznik rada”, a ceo svet zna da je bila subota? – Sad je 3. Maj, ako je ponedeljak, a sreda je, ako je 5. Maj.“

1

Medjutim zaista je stajalo: “Ponedeljak, 5. Maj.”

Uključim TV aparat i vidim na TeleTextu isto:

“Ponedeljak, 5. Maj 2011, – 08:17.”

Krenem kod zubara neobrijan. Ipak sam na brzinu oprao zube, da ne gušim čoveka dok bude bušio i strugao. A i asistentkinja mu je slatka, pa da se ne brukam. Mada ja i inače vodim računa o tome da ne zaudaram ni na koji način. To što mi žena ponekad kaže da sam djubre smrdljivo jeste po drugoj liniji.

Hodam polako starim gradom ka Ordinaciji mog zubara i vidim sredinom ulice ide Ilija Opačić; nakrivljen na kontra stranu od one na kojoj nosi harmoniku; ustvari se

vidi kofer za harmoniku, ali se po tome kako se nakrivio pretpostavlja da kofer nije prazan.

Stanemo jedan pred drugog, pozdravimo se i on mi kaže: „Evo je. Ugodjena je onako kako si hteo.“

Dobro, bre, Ilija mani harmoniku. Kaži ti meni jesmo li mi prekjuče kod Slavice u restoranu slavili „Prvi Maj, Praznik rada?“

„Jesmo.“ – odgovori Ilija, čudno me gledajući.

„I je l' ona baba svirala ovu harmoniku u sali za pušače, tako dobro da su se Serge i njegova Mari Antoanet veselili s nama do ponoći i posle sasvim naroljani otputovali za Neuenburg?“

„Da. A šta ti nije jasno? – pita mene Ilija

„Pa koji je onda danas datum?“

„Treći maj! Koji je datum!? Vidi ti njega.“ – zavrte on glavu levo-desno, kao da će da pita prolaznike šta samnom nije u redu.

„Dobro.“ – predložim mu ja mirno: „Pitaj sad nekog od prolaznika koji je danas datum, pa ćeš čuti da nešto ne valja.“

„A da l' valja u tvojoj glavi?“

„Pitaj.“

„Ma, hoćeš li harmoniku il' nećeš?“

Tu ja doviknem jednom prolazniku, ali ne prilazeći mu; samo da bi mi odgovorio glasno da i Ilija čuje:

„Gospodine, dobro jutro! Molim vas, koji je danas datum?“

„Peti maj.“ - Odgovori čovek glasno ali ipak staloženo.

Ilija je tu postao u licu malo bledji nego što je obično bled.

Ja onda doviknem nekoj maloj deci, koja su išla u školu:

„Deco, je l' danas ponedeljak?“

Jedno dete odgovori ozbiljno i sa poštovanjem za starije,

„Da.“ - a druga se zacerekaše kao da govore:

„Gle matorog! Ne zna koji je danas dan.“

Kad su deca odmakla Ilija se obrati jednom starijem čoveku pa onda dodje k meni.

„Stvarno nešto nije u redu. Izvini što te nisam ozbiljno shvatio.“

3

„Ne brini. Idi u Jonny`'s bistro i ostavi tamo harmoniku: da ju ne nosim kod zubara.

Kaži Slavici da ću posle doći na jutarnju kafu.”

„Ti i ja znamo da smo prekjuče slavili „Praznik rada“ i da je bila subota?“ – upita Ilija bojažljivo, kao da je on kriv za zbrku sa kalendarom..

„Da.“ – rekoh ja njemu, a onda on meni:

„Važno je da nas dvojica nismo pobrljavili, a za svet me baš briga.

Ako njima ne nedostaju dva dana, nama penzionerima nedostaju još manje.“

„Ne brini, Ilija, Kosmos je pobrljavio, a ne nas dvojica.

„Sigurno?“

„Pa šta bi drugo moglo biti? Mi smo u redu. Ne?“

„Da. Mi smo u redu. – reč Ilija ali kao da ni sam ne veruje u to da smo mi u redu.

Kad sam ušao u „Johnny`s Bistro“ Ilija je još bio tamo. „Jedva da sam ja kafu popio – a ti već doš`o. Jesi l` ostavio protezu na doradu?

Kad je tako kratko trajalo.“

„Ma ne. Doktor zubar prima samo pacijente sa bolovima. Recepcionarka kaže da ne zna šta se desilo, ali su počela da dolaze po četiri pacijenta na sat umesto po dva.“

Ilija reče i meni i Slavici: „Ovo će izaći na veliku zbrku.“ Slavica onda nama reče:

Vidim ja da na „Vestima“, koje se štampaju u Frankfurtu i krenu za Švajcarsku pre ponoći stoji treći, a na „Blick“-u, koji se štampa negde ovde u Švajcarskoj stoji peti. Znači da je zbrka u vremenu nastala posle ponoći.“

„Slavice, - rekoh ja njoj – ne postoji vreme.“

„Kako ne postoji? Pa čemu ovi kalendari i satovi? – Ti uvek nešto tupiš. Jebala te filozofija.“

„Da ti objasnim ...“ – pokušah ja.

„Ma ne možeš mi ti sad objasniti da nema nečeg što celom svetu postoji. Hoćeš kafu ili nećeš?

„Daj jednu golu“ - odgovorih ja njoj. A to znači: jednu kafu bez mleka i bez šećera.

Dok sam čekao kafu za mene pokušao sam naglas složiti situaciju. Ilija mi reče:

„ Ne razumem te ništa.“

A ja njemu: „Ma ni ne govorim tebi, nego sebi.

Dakle ovako: Dani se redjaju kalendarski mesečno po brojevima i nedeljno po imenima.

Ako se Zemlja okrene oko svoje ose za pun krug to na kalendaru, kao našem pomagalu, bude promena za jednu brojku naviše, a imenom dana u nedelji za jedno ime nadalje; od ponedeljka ka suboti i nedelji. Postojalo vreme ili ne to ide paralelno. Niko i ništa ne može nama ubrzano ili usporeno dodavati ili oduzimati brojeve dana na kalendaru u odnosu na imena dana u nedelji. Znači da je neko nešto izmanipulisao sa našim, ljudskim, mozgovima, pa smo na novinama i ekranima kojekakvih aparata današnjem ponedeljku dali brojku pet, a na prošle godine odštampanim kalendarime, vidite tamo na zidu – rekoh trijumfalno Iliji i Slavici – stoji ponedeljak – 3. maj.

5

„Stvarno! Nisi ti blesav.“ - Reče mi Slavica, gledajući i dalje kalendar na zidu.

A šta će sutra biti?“

„I ja sam nestrpljiv da to vidim – rekoh. Prekjuče smo imali subotu kao prvi maj, a sutra može biti da nam daju utorak kao četvrti maj ili šesti maj kao da je četvrtak.

Uglavnom – ovo je najava totalnog nereda na Zemlji, a ne u Kosmosu.“